

akadt rajtuk. Így lettem én saját akaratom ellenére ingyencnek kikiáltva, így vert a sors a bordákkal tovább, mert másnap, mikor a földesúrnál voltunk ebéden, a paprikás csirkénél a nagytiszteletű asszony szives pártfogásba véve, komolyan felkért mindenkit, hogy: — a koldusesernyőjéhez pedig senki ne nyúljon, mert azt a legátus úr szereti!

És nekem volt bátorságom azt felelni: Igenis!

De elég ebből ennyi! Elmúlt az ünnep, vidáman jöttek haza, zsebemben annyi pogácsa, amit jószívű asszonyok útközben belegyömöszöltek és még oly sok üres hely, amit a jószívű emberek elfelejtettek pénzzel megtölteni, hogy igazán megvagyok elégedve a sorsommal.

Csak még: azt kell megjegyeznem, hogy mivel: édesapámék is ritkán esznek sült csirkét, tisztelemre ők is azzal várták és otthon is nekem jutott a koldusesernyője!

Sic transit gloria mundi!

Hajnal.

*Lila párák a völgy, hahó mi zeng,
Ott lenn a nehéz köd alatt?
Dörögve, zúgva csattog az erdő,
Hajszol a meddő
Vágy: szilaj hegy-fiakat.*

*Lila párák a völgy, hahó mi zeng,
Mi reng a ringó galy között?
Taldn a vágyak égő sírása,
Tompá sírdama
Zivatar-mezbe öltözött?*

*Lila párák a völgy, hahó mi zeng,
Mi tolja lombos üstökét?
Távol a kéklő sziklafal: alján,
Elő rohanván,
Mi bontja ragyogó leplét?*

*Harsan a himek vágy-muzsikája,
Hasad az erdő rózsaszín násza,
Dobban a földnek szive verése,
Csörren a haraszt,
S: buggyan a vére: szédz akarásnak.*

GAÁL GYÖRGY